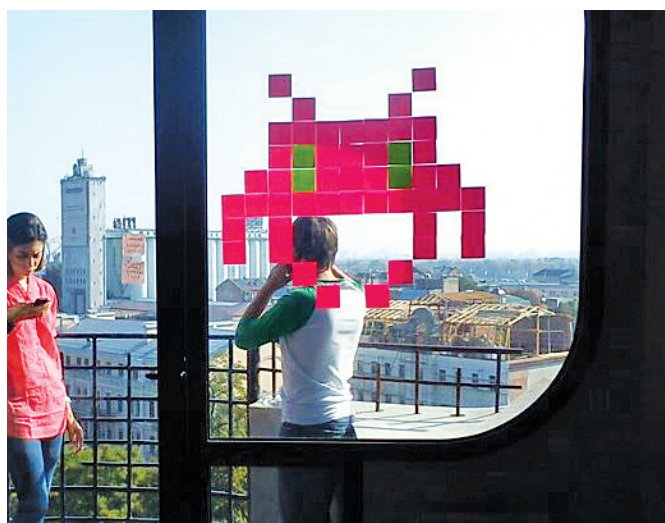
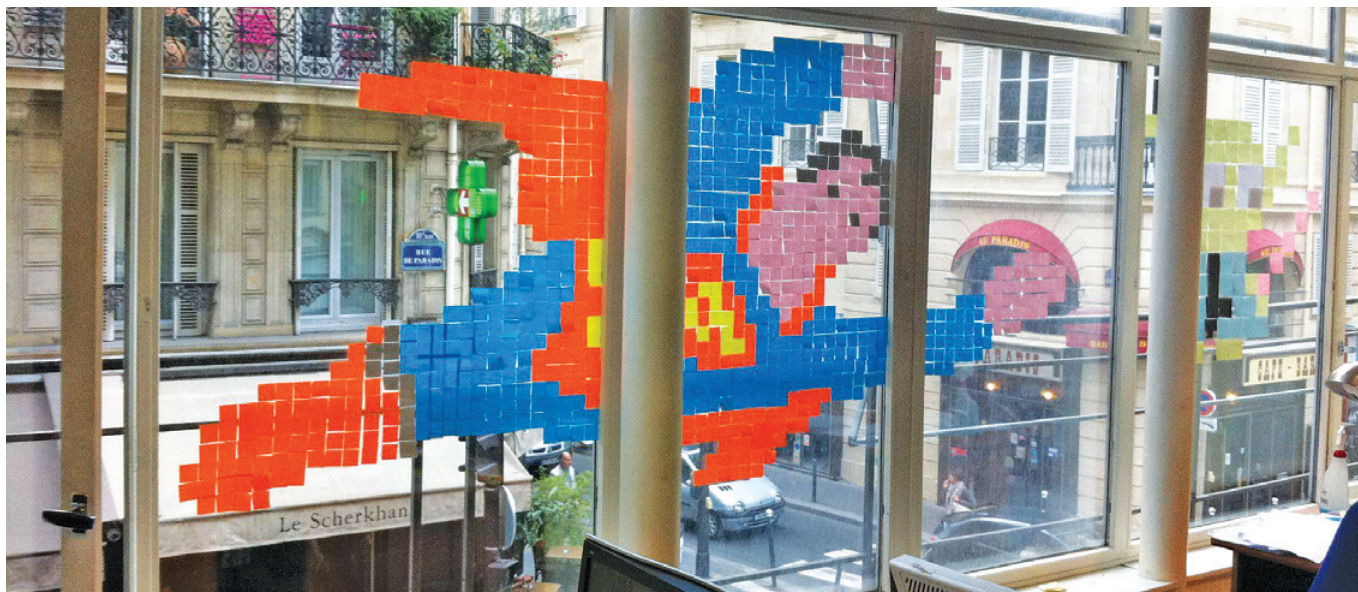

Post-it kríggj

TAÐ ER **KRÍGGJ** – Í PARÍS, LONDON, STOCKHOLM, OSLO OG KEYPMANNAHAVN. KRÍGGIÐ EITUR »POST-IT WAR«, OG **VÁPNINI** ERU **LÍTLU**, FÝRKANTAÐU **PAPPÍRSLEPARNIR** POST-IT

POST-IT

Inna Törnroos
inna@socialur.in

Hetta sokallaða kríggj byrjaði í august í ár, tá ið fraklendingar vóru í feriu, og lítið var at gera á teimum parísisku skrivstovunum. Tá byrjaði spælfyrir-tøkan Ubisoft at gera figurar í vindeyg-unum, og áðrenn tey vistu av, hevði ein banki á hinari síðuni av gøtuni svara aftur við sínum egna skapils av post-it lepunum.

Hetta spreiddi seg skjótt, og nú eru post-it skapilsir at síggja í vindeygum í nógvum býum í heiminum.

Mest vælumtókt eru figurar úr spølum og sjónvarpsrøðum, sum Pac-man, Simpsons, Superman og Babar. Men onkur hava verið so skapandi, at tey hava gjørt eina efturlíkning av einum Roy Lichtenstein málningi við post-it.

Hvat arbeiðsgevarirnir siga til hetta skapandi íkast í arbeiðstíð er onki at frætta um.

Post-it er sjálvheftandi pappír, ið er uppfunnið av Spencer Silver og Arthur Fry í USA 1977. Klistrið á baksíðuni er úrslitið av einari misseydnaðari roynd at gera eitt superlím.

So segði hon...

Eg sigi mína hugsan, tá ið hon skal sigast, og á rætta stað, og so er liðugt. Eg havi ongantíð rópt hart, bara roynt at fáa alt at ganga.

Mary í Garði, fyrrverandi stjóri í Nærverkinum, við Sosialin mikudagin

KLUMMAN

Eyðun Klakstein

Tá ið Mikael koyrði

Ein taxatúrur av Amager og inn í miðbýn í Keypmannhavn farna vikuskiftið endaði niðri í Ungarn – í 1956.

Ofta eru taxaførara í danska stórbýnum ótiltalandi og óblíðir, men tað hendir eisini, at tað ber til at fáa eitt gott prát. Og tað hendi hendan dagin. Førari var Mikael, sum er ættaður úr Ungarn, og hann hevði hug at prátta. Tað skuldi bara ein innleiðandi spurningur um, hvaðani hann var, og so fortaldi hann.

Mikael, sum var 19 ára gamal, flýddi saman við 200.000 øðrum ungurum, tá ið umfatandi ófriður var í landinum í 1956. Fólk gjørdur uppreistur ímóti stýrinum, men sovjettiska hernaðarvaldið bardi uppreisturin niður. Fleiri enn 3000 fólk og herfólk doyðu í stríðnum, sum vardi tvær vikur.

Mikael búði har norðuri í Ungarn, og hann flýddi til Eysturíkis. Hann helt seg hava møguleikan at rýma úr landinum júst tá, og hann tók kjansin. Flestu ungverjarnir vildu sleppa til USA og Australia at búgva, men onnur fingtu tilboð um at koma til europeisk lond. Mikael endaði av tilvild í Danmark, og hann hugsaði, at hann skuldi fara víðari haðani. Men hann varð verðandi í Danmark.

Hann fór á háskúla fyri at læra danskt og enskt, og á Askov háskúlanum í Suður-jútlandi hitti hann fleiri føroyskar kvinnur, sum vóru komnar á háskúla, áðrenn tær fóru at lesa til sjúkrasystur. Vinmaðurin Frank giftist við føroyskari kvinnu, og Mikael hevði nógv samband við tey í tíðini aftaná.

Mikael fann sær danska konu, arbeiddi sum solumaður hjá eitt nú eini trygginga-fyrirøku og Olivetti, og hann seldi eisini plakatlíst, sum hann og konan framleiddu. Tey fóru frá hvørjum øðrum, og Mikael fann sær konu í Amsterdam, og har búði hann eitt longri skifti. Men nú er hann aftur í Danmark, koyrir hýruvogn, so at hann kennir seg sum leysan mann og kann fara til Hollands at vitja bønnini, tá ið hann hevur hug til tað.

Taxabilurin er langt síðani steðgaður í miðbýnum í Keypmannhavn, men hendan dagin tekur tað 10 minuttir at koma úr bil-num, tí prátið er gott.

– Eg havi ongantíð verið í Føroyum, sigur Mikael.

– Kanska tú kundi funnið tær eina fær-oyska damu nú, svari eg.

– Nei, nú eri eg for gamal til tað, sigur hann smílandi.

Eg takki fyri túrin og prátið, og hann smílist, tá ið eg taki eina mynd av honum við mínari far-telefon.

